

ville indbære, afstod man i hovedsagen fra at søge dette gennemført.

Spørgsmålet om ændring af reglerne vedrørende den homoseksuelle prostitution drøftedes i folketinget i forbindelse med behandlingen af forslagene til lov nr. 163 af 31. maj 1961 og lov nr. 212 af 4. juni 1965 om ændringer i borgerlig straffelov. Om behandlingen af forslaget til den sidstnævnte lov henvises til Folketingstidende 1964-65, Folketingets forhandlinger sp. 1970-71, 2523-25, 2529, 2532-33, 2543, 2550, Tillæg B sp. 801, Folketingets forhandlinger sp. 5537-46, 5548-56 og 5791. Som det fremgår heraf drøftedes bl. a. spørgsmålet om ophævelse af § 230.

Justitsministeriet anmodede derefter straffelovsrådet om at behandle dette spørgsmål.

Straffelovsrådets indstilling herom er optrykt som bilag 2 til lovforslaget.

Rådets flertal (3 medlemmer) har indstillet, at § 230 opretholdes, men ændres, således at strafansvar betinges af en forudgående advarsel fra politiets side.

Et mindretal (1 medlem) foreslår, at § 230 ophæves.

Det foreliggende lovforslag er i overensstemmelse med mindretallets indstilling. Idet man i øvrigt henviser til de oplysninger og den argumentation, der anføres i rådets indstilling, skal man anføre følgende som begrundelse for ophævelse af bestemmelsen.

Justitsministeriet mener som udgangspunkt at måtte fremhæve, at § 230 — også selv om bestemmelsen ændres som foreslået af straffelovsrådets flertal — giver anledning til væsentlige betænkeligheder, dels på grund af bestemmelsens forhold til principielle strafferetlige synspunkter, dels fordi den kan medføre, at strafforfølgning indledes i tilfælde, hvor dette virker uheldigt.

Det synes ikke stemmende med ellers anerkendte strafferetlige synspunkter, at den, der modtager betaling for homoseksuelt forhold, straffes, medens betalerens forhold er straffrit (medmindre betalingsmodtageren er under 18 år, jfr. § 225, stk. 2). Denne ansvarsplacering forekommer vel særlig stødende, når det tages i betragtning, at formålet med § 230 navnlig er en beskyttelse af betalingsmodtagerne.

Den anden principielle betænkelighed, der knytter sig til reglen, beror på den forskelsbehandling af den heteroseksuelle og den homoseksuelle prostitution, den medfører, og som er omtalt ovenfor.

Som nævnt vil § 230, også selv om den ændres efter flertallets forslag, kunne give anledning til, at der indledes strafforfølgning i tilfælde, hvor dette synes uheldigt. Det pågældende homoseksuelle

forhold kan forekomme helt uskadeligt, og strafforfølningen kan indebære en undersøgelse af intime personlige forhold, som betyder en alvorlig belastning for de implicerede personer.

På baggrund af de synspunkter, der er anført ovenfor, mener justitsministeriet ikke, at § 230 bør opretholdes, medmindre grunde af betydelig vægt taler herfor. Sådanne grunde foreligger næppe.

Det er vel muligt, at den homoseksuelle prostitution i højere grad end den heteroseksuelle fremmer asocialitet af forskellig art, herunder kriminalitet — og at den fremmer en asocialitet af alvorligere karakter. Men grundlaget for en nærmere bedømmelse heraf må dog efter det materiale, der er lagt frem ved straffelovsrådets indstilling, forekomme så usikkert, at justitsministeriet finder det overvejende betænkeligt, at § 230 opretholdes.

I denne forbindelse er der grund til at fremhæve, at ophævelsen af bestemmelsen ikke betyder, at myndighederne afskæres fra at søge den homoseksuelle prostitution modvirket. For det første kan der over for den homoseksuelle prostitution anvendes samme foranstaltninger som over for den heteroseksuelle. Der henvises herved navnlig til loven om børne- og ungdomsforsorg, til straffelovens § 199 og § 233, samt til regler i politivedtægterne og i bevarterloven; reglerne er nærmere omtalt i rådets indstilling. Hertil kommer, at reglen i straffelovens § 225, stk. 2, om forbud mod homoseksuelt forhold til en person under 18 år betyder en særlig beskyttelse mod den homoseksuelle ungdomsprostitution.

Alligevel må det nok erkendes, at ophævelsen af § 230 kan komme til at medføre en vis svækkelse af indsatsen over for den homoseksuelle prostitution. Det er derfor vigtigt, at myndighederne i forbindelse med bestemmelsens ophævelse overvejer mulighederne for på andet grundlag, jfr. ovenfor, at øge den nævnte indsats, navnlig gennem anvendelse af forsorgsmæssige foranstaltninger.

Til nr. 11 (§ 234).

Denne bestemmelse indebærer en ret væsentlig ændring af straffelovens pornografieregulering i § 234.

Forslaget bygger som nævnt på straffelovsrådets betænkning om straf for pornografi. Rådets argumentation vedrørende spørgsmålet om ændring af paragraffen indeholdes i betænkningens kapitel VII, s. 46-66. Et resumé af rådets indstilling findes s. 66.

Efter lovforslaget ophæves § 234, stk. 2, om strafforhøjelse ved erhvervs-mæssig offentliggørelse af pornografi og stk. 3 om straf for offentliggørelse af skrifter og billeder, der „uden at de kan anses for egentlig utugtige, udelukkende må antages at